

Sygn. akt I PK 83/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko (...) Bank (...) SA w W.
o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 18 listopada 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w O. w sprawie z powództwa B. K. przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, zmienił punkt III zaskarżonego wyroku dotyczący kosztów zastępstwa procesowego i w miejsce zasądzonej kwoty 1800 zł zasądził kwotę 240 zł, w pozostałym zakresie oddalił apelację strony pozwanej oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na istnienie w sprawie następujących istotnych zagadnień prawnych: (a) „czy

świadome popełnienie przez pracownika czynu zabronionego (przestępstwa ujawnienia danych podlegających ochronie), który jednocześnie stanowi przypadek naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych wymienionych w art. 100 § 2 pkt 5 k.p., może być zakwalifikowane jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych i uzasadniać rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. – bez powołania się na art. 52 § 1 pkt 2 k.p.”; (b) „czy dla kwalifikacji opisanego w pkt a. czynu jako ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych istotne znaczenie mają elementy takie jak: jednokrotność popełnienia naruszenia, motywacja pracownika oraz zamiar osiągnięcia dalszych korzyści z popełnionego naruszenia, które to elementy pozostają indyferentne z punktu widzenia naruszonych przepisów prawa karnego, bowiem nie wpływają na wypełnienie znamion czynu zabronionego, ani nie stanowią o braku odpowiedzialności sprawcy przestępstwa; w szczególności czy świadome naruszenie ustawowego obowiązku ochrony danych osobowych lub danych objętych tajemnicą bankową przez pracownika bankowego, polegające na ujawnieniu tych danych osobie nieupoważnionej, może być ocenione inaczej niż jako ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych tylko z tego powodu, iż motywem działania pracownika były względy towarzyskie (przekazanie danych w ramach wymiany korespondencji z koleżanką) lub z tego powodu, iż czyn miał charakter jednorazowy”; (c) „czy świadome naruszenie tajemnicy bankowej lub zasad ochrony danych osobowych, do których przestrzegania pracownik jest zobowiązany przepisami rangi ustawowej, jak również regulacjami pracodawcy, a zatem naruszenie podstawowego obowiązku pracowniczego z art. 100 § 2 pkt 5 kp, w odniesieniu do informacji, z którymi pracownik zapoznał się w związku z wykonywaniem pracy, stanowi zawsze ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada

również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje

zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawione przez skarżącą kwestie nazwane przez nią istotnymi zagadnieniami prawnym nie spełniają wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jak wskazano wyżej przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467). Z argumentacji podnoszonej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie wynika istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Uwzględniając wskazane pytania oraz ustalenia i rozważania Sądu odwoławczego stwierdzić należy, że przytoczone pytania nie wskazują na zagadnienie, które byłoby istotne. Ponadto twierdzenia wniosku opierają się na własnej wersji okoliczności sprawy, w tym na przykład kwalifikacji zachowania powódki jako czynu zabronionego.

Wszystkie podniesione okoliczności nie pozwalają na przyjęcie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, o abstrakcyjnym charakterze, mające znaczenie także dla innych spraw, którego rozstrzygnięcie jest konieczne w związku z wniesioną skargą kasacyjną. Innych przesłanek skarżąca nie podaje.

Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na skargę kasacyjną wniesiono po terminie.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.